

Publicerad 2023-07-26 00:46 av Solstrale

Solstrale... Varför önskar sig så många de var någon annan eller någon annanstans? När livet finns mitt framför ögonen på var och en för att göra den till den bästa stunden i ditt liv.

Önskar mig inte en plats någon annanstans

... tystnaden intar mig...

Om jag hade plats någon annanstans i ett annat liv? Vad skulle jag göra då... undrar kanske du? Men Det spelar ingen roll. För det liv som tilldelats mig är ändå mitt. Det spelar ingen roll vart jag är eller vad andra tror. Jag är ändå jag. Några kanske vill ge mig kostråd. Andra vill ge mig smkråd. Orden kost och smak tänker jag hör ihop. Men de menar klädseln min då de anger vad har jag för smak? Därför kan jag säga att smaken är som baken. Och då blir det där med kost och smak ännu märkligare. Ja smaken är som baken dvs där allting kommer ut. Så det låter verkligen märkligt vårt språk.

Kanske är det därför det inte spelar någon roll vart jag är. Då jag alltid har med mig mitt huvud. Om jag har smak eller färdkost med är som lika samma delade meningar om så som baken jag också alltid har med. Ibland har jag nytta av mitt ansikte och i kombo med mina tankar blir det levande. Ögon och öron rör sig i mimiken emot publiken dvs den som ställer mig alla frågor. Lättast är det att vara glad för alla öppna frågor barn ställer. För de har ingen agenda för de frågar endast för de är nyfikna. Däremot vuxna som vill döma en ja absolut deras miner avslöjar dem. Dock är jag inte säker på hur mitt ansikte signalerar att de blivit avslöjade.

Det som slår mig är hur uträknande och manipulativt dömande individer är. De kan säga sådana saker som att vi alla har lika värde. Andra gånger säger de att ingen är den andra lik. Men vad de menar är inte detta. Med lika värde menar de att just vi med dålig smak har alla samma värde för dem. Vilket betyder ett lågt värde. Och de andra som säger att ingen är den andra lik menar att de har synpunkter på mina kostvanor. Trots att jag är normalbyggd blir den som har mer komplex än jag själv fixerade vid att de tror jag har problem med mina matvanor. Sedan kommer det till dem som har för mycket självförtroende och de avslöjar sig med bitchblicken... som säger vad tjock och ful du är. Men jag bryr mig inte om det. Jag får ändå prata, le och skratta eller dansa med vem jag vill. För det sitter i attityden. Det retar alltid någon det också. Och ska tilläggas jag är normalbyggd, alltså vare sig fet eller spinkig. Hur man ser ut spelar ingen roll ändå det är hur man är emot dem man möter som har betydelse. Men inte kallar jag dem för tjockskalliga dem som saknar hyfs eller bitchblickar dem med en tillbakakaka.

Vissa gånger får jag veta av någon med bitchblicken att jag inte hör dit. Ler då brett och tänker vad fin du är underbara människa helt öppet och varmt. De tittar då grundligt igenom mig som, tog hon verkligen inte åt sig av skärskådandet?, nej det tog jag inte åt mig av. Min tanke blev istället vem har lärt dig sådana här divalater och dumheter? Eller så tänker jag vad har du din stackare egentligen varit med om? Så ser jag då ibland med huvudet lutat med snälla ögon som säger kom vännen ska du få en kram. Då får vi kramas och bli trygga som oftast. Men jag vill inte sätta någon annan på plats. Ej ens för mig själv dvs tro att jag känner

någon. Det är okänsligt och hänsynslöst. Därför frågar jag och undrar hur det står till istället. Berättar ibland lite om mig själv kort. Då flödar det från den jag mött och jag får genast förtroende. Vilken jag förvaltar som en hemlig skatt.

Mitt i rusningstrafik sitter jag ibland på en trång buss. Jag brukar erbjuda min plats till någon stressad trött figur och fråga ifall de inte vill ha den eller ifall de hellre vill prata en stund. Så att resan känns som den går lite snabbare. De svarar först inte men efter fem minuter vet jag allt om deras hund eller katt, undulat, ungar och familjeliv... Vissa gånger har jag inte ens behövt att fråga... Människor de bara börjar prata med mig och anförtror mig sina tankar och känslor om livet. Det är väldigt vackert. Därför förtroenden människor emellan är det finaste jag vet. Det är så fantastiskt att bära på dessa gåvor deras berättelse blir för mig. Kanske är det därför att de ser min uppskattning som de ger mig sitt innersta. Och jag tänker att livet inte kunnat ge mig en bättre plats. Trots alla er som bitchblickar mig önskar jag mig ändå ingen annanstans. Jag trivs med livet och mig själv och inget skulle kunna förändra det. Jo ibland då någon betar sig huvudlöst emot någon visst hugger det ibland i mig för andras skull. Men som oftast kan jag skapa och forma det liv jag önskar min bästa vän.

Jag önskar mig inte en plats någon annanstans - jag trivs här på jorden - i det paradiset jag och dem som tangerar min verklighet vill vara med och skapa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten